

Νυφούλα τρυφερή, χαριτωμένη
Μὲ τὰ γλυκὰ καὶ ντροπαλὰ σου κάλλη,
Ἡ μάνα σου σ' ἐφίλιε θαυρασμένη
Καὶ σ' ἔσφιγγε θεορὰ μὲς' ἔς τὴν ἀγκάλη.

Ἡ ἀθάνα καρδιά ἔς τὴ νέα σου κατοικία'
Ὁ τόσος νοῦς, τὸ μαγικό σου χέρι,
Σκορποῦσαν ποταμούς ἀπ' ἀρμονία.

✽

✽

Κ' ἐσὸν ἔς τὸν πέπλο μέσα σκεπασμένη
Χαμήλωνες σιγὰ τὸ ὄρατο κεφάλι,
Σὰ ροδαριὰ φαινόσονται γυρμένη
Ποῦ τὴ σκληρὴ γνωρίζει ἀνεμοζάλη.

Ἄλλὰ τὴν τρίτῃ μέρα, ὡμὲ τί κρῖμα!
Σὰ σὲ νέφος λευκὸ σβυμμένο ἀστέρι,
Ἐπέρασες κ' ἐσὸν νὰ πᾶς ἔς τὸ μνημα.

(Νοέμβριος 1897)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΚΑΠΟΙΑ μάγισσα, κάποια νύμφη τῶν παραμυθιῶν ἐμύρωσε
βρέφος τὸν ποιητὴν.

Ἐνα φτωχόπαιδο—ὅπως ἐνησμενίζετο νὰ λέγῃ ὁ ἴδιος—ἀλλὰ ποιη-
τῆς. Δὲν εἶχε τελειώσῃ τὸ γυμνάσιον καὶ ἐβραβεύετο ἐν ἔπος του εἰς
ποιητικὸν ἀγώνισμα.

Νέος ἔτι, ἐσπούδασε φιλοσοφίαν, ἦν ἐνεστερνίσθη εἰς Γερμανίαν.
Ἐκεῖ ἀφθόνως ἤντλησε ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ αἰωνίου καλοῦ.

Ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. Ὅλα εἰς τὴν εὐφάνταστον τότε ἡλικίαν του τῶ
ἐνεφανίζοντο περικεκαλυμμένα μὲ τὸ αἰθέριον, τὸ ἀραχνούφαντον, ἀλλὰ

Σ.Δ.Π.Σ. Μετὰ συγκινήσεως παραδίδομεν εἰς τὴν δημοσιότητα μίαν
ἀγνωστον ἐντελῶς σελίδα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κόσμου, διαδραματισθεῖσαν ἐν
αὐτῶ—χωρὶς κανεῖς σχεδὸν νὰ τὴν γνωρίζῃ—καὶ ἀποτελοῦσαν θαυ-
μασίαν ὑπόθεσιν δραματικωτάτου διηγήματος καὶ ὡς ἐκ τῶν προσώ-
πων, ἅτινα ἀνεγνωρίσθησαν ὁμοθυμῶς ὡς ἔκτακτοι ἰδιοφυεῖαι, ὁ μὲν
ἐν τῇ ποιήσει, ἡ δὲ ἐν τῇ μουσικῇ, καὶ ὡς ἐκ τοῦ τραγικοῦ ἀμφο-
τέρων θανάτου. Τὰ γεγονότα εἰσὶ μέχοι κεραίας, ὡς ἀνωτέρω ἐκτί-
θενται, πιστὰ καὶ ἀκριβῆ, λογίζεται δὲ εὐτυχῆς ἡ «Ποικίλη Στοὰ»
ἀποκαλύπτουσα, μόνη αὐτή, ἐξόχους καὶ σπανιωτάτας διὰ τὸν παρ'
ἡμῖν φιλολογικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν κόσμον σκηνάς, ἄς τόσῳ δεξιῶς
συνήροσε καὶ ἐφιλοτέχνησεν ἡ ἀβρὰ γραφῆς τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν
συνεργάτου **Δικ.**